Orasul nemaivisat

Izvoditorul Haanahah traia dincolo de portile Orasului. De amar de ani (ani carora nimeni nu le socotise vreodata numarul) traia - si visa - in Templul de pe Culme, un edificiu bizar, parand o ureche imensa, sfredelit in varful unei stanci lustruite de lacrimile cerului si de volburile pamantului. Nici o cronica nu istorisea cine construise Templul, dar toata lumea stia ca ctitorii Orasului erau cei care il legasera de glie sapand in netezimea stancii o mie treisute treisprezece trepte cu muchii de-acum rotunjite de mult prea desele suisuri si coborasuri. Caci nu era zi in care multimea sa nu se perinde prin Templu, prosternandu-se in fata lui Haanahah, imbratisandu-i genunchii, gandindu-si dorintele cele mai tainice si sperantele cele mai nebunesti si, inainte de a se ridica, sarutandu-i incaltarile - in semn de multumire pentru cele ce urmau sa li se implineasca daca EL avea sa le gaseasca demne de memorat. Si de visat.
Kton traia in Oras. In Oras se nascuse, cu treisprezece ani in urma, intr-o a treisprezecea zi de dupa un echinoctiu de toamna - zi cu mireasma de belsug (dimineata truditorii gliei incheiau culesul), cu iz de tristete (nori plumburii grabeau inserarea si lepadau, parca suduind, stropi marunti si reci) si cu miasma de moarte (noaptea curma zilele batranilor ce nu o mai puteau intampina cu treisprezece matanii fara de cusur).
"Este aceasta ziua cand muierile nu odraslesc", spuneau Cartile Sfinte. "O data doar intampla-se-va asemenea fapta, iar acel prunc fi-va rodul celui mai negru vis al lui Haanahah, si tot ce cugeta-va el la picioarele Izvoditorului fi-va visat. Intru aceasta randuit este a urca el in Templu doar atunci cand implinise-vor primii treisprezece ani ai vietii lui, dupa ce in ajun va fi jurat a gandi doar treisprezece vorbe - nici una peste si nici una mai putin - treisprezece vorbe ce nu-nsemna-vor raul nimanui. Si in van incerca-va el a cobori din Templu daca juramantul si-l va fi calcat.

* *
*

-Cred ca voi dori sa fiu preferatul tau, mama, spuse Kton, in timp ce familia sa se apropia de stanca. Ar suferi cineva din cauza asta? intreba candid, mijindu-si ochii chinuiti nu atat de lumina diminetii cat de nesomnul unei nopti de zbucium.
-Fratii si surorile tale, fiule, raspunse femeia. Pentru Dumnezeu, gandeste-te bine!
-Dar daca as cere bani? Si noroc. Pentru toata familia. N-ar fi bine, tata?
-Nu, fiule. Vecinii pizmasi ar suferi. Ciuda le-ar otravi viata.
-Atunci... Bunico, as putea cere sa fii din nou sanatoasa. Cred ca asta...
-Nu, nepoate, il intrerupse batrana. Doctorul are nevoie de banii mei. Are cinci copii, sarmanul...
-Atunci..., sovai din nou baiatul pe cand urcau ultimele trepte. Atunci voi dori ca toti oamenii sa fie fericiti!
-Sa nu-ndraznesti! se burzului bunicul. Nu-i poti cere Izvoditorului asta. Fiindca va trebui s-o viseze, si visele lui se implinesc - dar ce vrei tu e imposibil. Intotdeauna fericirea unora e nefericirea altora. Haanahah va innebuni daca vei gandi asa, si toti vom suferi traind visele lui fara noima!
-Bine, dar..., se nelinisti Kton, vazand ca nu-l mai desparteau de jiltul Izvoditorului adormit decat doua fetiscane care se palmuiau din priviri.
-Vezi? ii sopti bunicul. Sunt sigur ca jinduiesc acelasi barbat, ca fiecare ii va cere lui Haanahah sa viseze nunta ei cu barbatul acela... Nunta ei si deznadejdea celeilalte...
-Sa viseze..., mormai Kton. De ce trebuie sa viseze?
-Taci, fiule, il inghionti maica-sa. Taci si hotaraste-te. Si nu cumva sa-ti incalci juramantul!
"De ce mi se intampla tocmai mie?" se jelui Kton.
Apoi se prosterna, disperat, si, abia in clipa cand cuprinse genunchii Izvoditorului, i se pogorara in minte vorbele salvatoare:

"Haanahah, as vrea sa nu mai visezi. Sa nu mai visezi nimic, niciodata."
Treisprezece vorbe, exact treisprezece, nici una peste si nici una mai putin, si el le gandi in vreme ce pe fata i se asternea un zambet ingeresc.
Dar nu mai saruta incaltarile lui Haanahah. Nimeni nu le mai saruta. Pentru ca nu mai exista nimeni. Nu mai existau nici Templul, nici treptele, nici stanca, nici Orasul, nici pamantul, nici cerul...
Nu mai exista decat Haanahah, dormindu-si somnul pentru totdeauna vaduvit de vise. Singur Haanahah, suspendat undeva, in neantul cosmarului unui Izvoditor ce nu-nvatase inca sa viseze lumea pe care si-o dorea...

© Ana-Veronica Mircea

Acordati o nota povestirii:
4 = slaba; 10 = excelenta

Adresa e-mail (necesara)	Nota:
	4
doriti sa fiti notificat cand apar noi povestiri? ☐	
OK	

size=2 width="50%" align=center>

(online)